

(0/38)



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

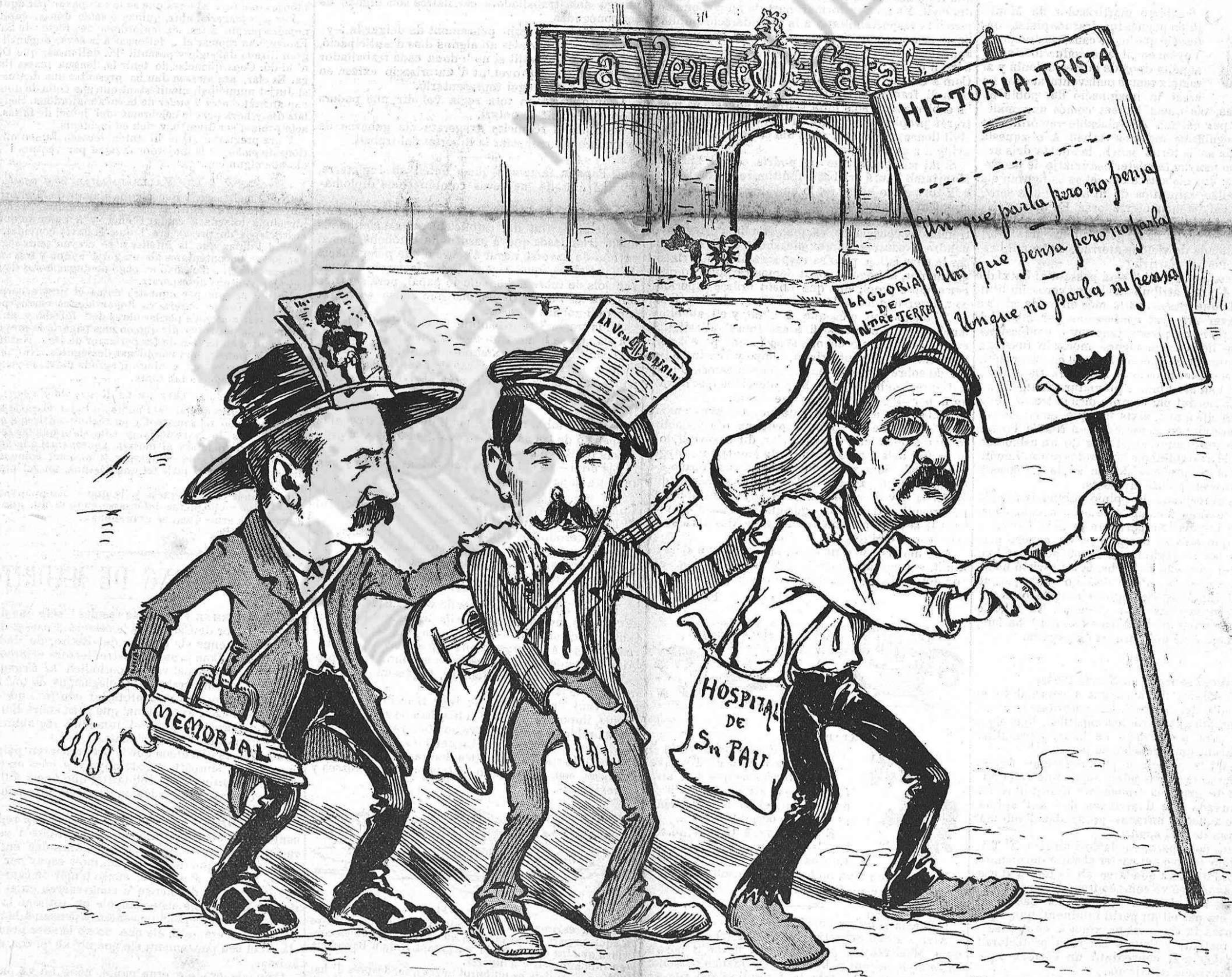
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

Tres pobres ceguets que han perdut l'acompanyant



—Robert... Robert... ¿ahont ets?

LA SENMANA

En el moment en qu'escrivim aquestes ratlles, sembla que d'allò d'aixecarnos la suspensió de garanties no hi ha res.

Y precisém el moment, porque tractanse d'un govern que viu al día y segons tots els indicis ha perdut la carta de navegar, no tindria res d'extrany que dintre de vintiquatre horas adoptés una opinió contraria de la que avuy manifesta. Apreciat per algú que li estirava la llengua, en

Moret ha declarat net y clar lo que hi ha en aquest assumpto.

—Que no 's fassi una lley de seguretat—ha dit el ministre de Governació—es impossible restablir la normalitat a la provincia de Barcelona. Ab las lleys actuals, las autoritats civils careixen de medis pera

acudir a ciertas contingencias, y per haver de tornar avuy las garantias als barcelonins y veure'ns obligats a pèndrelselas tal vegada demá mateix, es preferible que deixém las cosas tal com ara están.—

Aquest, repetim, es el criteri que 'l govern té avuy

Barcelona y Madrid en el meeting del diumenge passat



—Mil gracias, bona amiga! Pero... ¡ja pots xiular, si don Práxedes no vol beure!...

Acabat el meeting, en el qual reyná un entusiasme indescriptible, una comissió composta dels Srs. Romeo, iniciador del acte, Santillán, Odón de Buen y alguns altres, va anar a la Presidencia del Consell pera entregar al Sr. Sagasta un document en que's feyan constar las aspiracions de la reunió y la seva protesta contra la conducta del Govern al privar sistemáticamente a Barcelona del exercici dels drets que la Constitució reconeix a tots els espanyols.

Don Práxedes «no era a casa,» pero'l seu secretari Cruz se feu cárrech de la comunicació, declarant que l' entregaria al jefe del ministeri, y aquest resoldria.

Y aixis estém. Esperant que'l govern resolgui. Sigui com sigui, l' acte realiat el diumenge a Madrid pels elements avansats espanyols, es d' aquells que no s' olvidan.

Barcelona deu a tots ells gratitud eterna.

Un capellá francès, amant de la veritat

El rector de una de las barriadas mes importants del Municipi de Saint Richaumont, bisbat de Soissons, ha dirigit al bisbe una carta important, de la qual traduhim els següents párrafos que bé poden servir de tema de meditació a tots quants vesteixen la sotana.

Per la seva boca parla la veu de la veritat. O sino, vajin llegint; lo que li diu al bisbe: «Vos interposeu entre l' home y la Divinitat per explotar al un y caricaturisar a l' altre.

»La vostra teología es tot lo contrari del Evangelio: la vostra moral es una hipocresia; la vostra liturgia una comedia.

»No teniu, en resum, sino un dogma que tanca tots el demés: la dominació de tota la societat civil pel clero; l' explotació del clero baix per l' alt clero; el monopoli dels bens de aquest mon prometent als despossechits els bens de l' altra vida.

»Avuy aneu clamant que se' us persegueix, per que no podeu cremar a quants no vulguin sotmetres a la vostra opresió.

»El vostre crit es el de ¡Visca la llibertat! quan vosaltres sou els inventors del Syllabus en que son condemnadas todas las llibertats modernas.

»No trobo mes que mentida é hipocresia en el santuari, explotació en la sagristia é immoralitat en el convent.

»Per aixó fidel a la meua conciencia, davant de tanta y tan repulsiua injusticia, no exerciré mes el ministeri y li prego que accepti la meua dimissió de sacerdot.

M. AUZANNE.

¡Quin envoltori mes asfixiant no s' haurá tret del damunt aquest home honrat y lleal al despullarse de la sotana!

J.

LAS FESTAS DE LA MERCÉ

CARTA A UN PAGÉS

Estimat Domingo: Acabo de rebre en aquest instant la vostra apreciable carta, y tot seguit, alarmat davant dels vostres propósitos, busco un full de paper blanc, destapo'l tinter de banya, suco la ploma y, ¡zís, zás!, aquí'm teniu contestantvos sense embuts, ciá y catalá.

¿Qué us heu cregut de las festas? ¿Que per ventura heu fet cas del gabadal de garrofas que' ls papers van escampant parlant de retretes-monstruos, cabalgatas industrials, balls de lleons y panteras y sermons del elefant?

Mingo, no sigueu criatura: ab las cosas d' aquí baix passa alló que diu el díxto: «la mitat de la mitat.»

Sé del cert (y aixó us ho conto secretament, y confiant que no ho escampareu gayre) que a Casa de la Ciutat hi han montat una «ficina ab trenta dos empleats, que no tenen altra feyna que inventar bolas y dar fonsa importancia a las festas, per veure si' s troban crachs, com vos, que s' hi deixan caure y se' n venen cap enés a esbotzá unas espardeyas y ferse malbé uns quants rals.

Obriu'l ull, ignocent Mingo, obriu'l ull que, aquí a ciutat el que menos corra vola, y en materia d' albardar y fer veure lo blanc negre, creyeu que' n saben bastant. Tots aquests brillants programos que tant us han enlluernat; tot aixó que vé dihente de grans focs artificials, grans músicas, grans adomos, grans serenatas, grans balls, grans concerts y grans corridas, sols se diu per engrescar a la pobra gent de fora y fer payesos.

¡Grans, grans!... ¡Per grans estém a horas d' aral Aquí lo únich qu' es gran es la barra y la fréscura y' ls deutes. Per xo ja hi ha aquell célebre estribillo, que no sé qu' l' ha inventat, en el qual ben clá s' avisa que «aquí no val a badar.»

¡La plassa de Catalunya!... Veyam ¿qué us en heu pensat d' aquesta misera plassa, que me la pondereu tant? ¡Diu que sembla un bosch,» lleigeix en la vostra. ¡Desgraciati!

Un bosch es un lloch plé d' arbres, y en la tal plassa no' hi ha ni un sol que si siguiés home tingüés talla de soldat.

¡Veyeu si' n serán de nanos! Per lo demés, al pa pa: si us faig tantas advertencias es per que us veig inclinat a veni ab la vostra Munda...

¡Mingo, no sigueu babau! ¡El poble, res com el poble! Fugint de las ciutats, qu' en ellas no mes hi ha farsa y taruguistas que fan el timo de la cartera y' l del tresor enterrat.

Ademés us participo que'l meu pis no es gayre gran y hi estém d' alló mes justos. Per mes desgracia, l' cunyat que viu ab mi fa dos días que ha agafat un mal extrany que diuben que s' encomana; la sogra, d' nya Pilar, está també tan rabiosa d' un quant temps a aquesta part, que ab frecuencia hasta mossega, especialment als extranys.

En ff, que un pis mes incómodo que'l nostre no crech jo pas que' s trobi en tot Barcelona ni en els pobles agregats.

Ara, obreu com milló us sembli; ja us hi dit lo que fa el cas. Si al fi veniu, com jo temo, y a la fonda ó al hostal hont avireu a ullo' jarros no us fan bons tractes... company no' m dongueu a mi la culpa.

¿Sentiu? Me' n rento las mans.

C. GUMA

¡XÓOOO!...

Aixis com, segóns sols dire, hay días de mala luna que todo sale al revés,

hi ha també días de mala sombra que tenen l' especial gracia d' agafar sempre'l rave per las fullas y de no obrir una sola vegada la boca que no diguin un disbarat.

A aquesta especie de días perteneix El Día, de Madrid.

El número extraordinari que'l altre divendres va publicar aquests periódich es de lo més salat que han produhit las prempas espanyolas.

La síntesis del embolich de paraulas qu' en ell se lleigeix es aquesta: «Barcelona demana'l restabliment de las garantías constitucionals; pero'l govern no ha d' acceder a la seva petició per que primer que Catalunya es Espanya, y mentres al Principat hi hagi algú que cridi ¡Visca Catalunya! y ¡Mori Espanya!, el resto de la nació té'l deber de cridar: ¡Visca Espanya, encare que Catalunya's mori!»

Com a excusa de mal pagador, l' argument es pesadoret. ¿El propósit del govern es no restablir a Barcelona las garantías? Pues, fem veure que allí s' crida ¡Mori Espanya!... y ja está tot arregiat.

Per si El Día tingués ó volgués tenir una mica de memoria, recordaria que'l pretext que pera suspender la Constitució va alegarse no té la més mínima relació ab cap visca ni ab cap mori. L' estat excepcional en que vivim arrenca de la huelga general del mes de febrer, y es demostrar molts ganas d' enredar las qüestions y de donar al país gat per llebra el sortir ara ab la cansó de que no podem ni mereixem tornar a entrar en la legalitat per que aquí hi ha gent que s' entreté cridant ¡Mori Espanya!

¡Pobre Día! ¿D' ahont ho ha tret que a Barcelona s' crida aixó? ¿Quántas vegadas ho ha sentit cridar? ¿Qui li ha venut aquest inesperat infundi, que si no ha sigut propalat pera fer el joch del govern, no sabem a qué atribuirlo?

A Barcelona—si val a dir la veritat—devegadas cridém ¡visca! y fins alguns cops cridém ¡mori!; pero no son els nostres moris y viscas els que'l Día suposa. Si vol enterarse'n més bé, vingui aquí y' ls sentirá.

Lo qu' en mitj de tot ens tranquilisa es que, posat el periódich cortesá a tocar el violón, el toca a ulls cluchs y en tota forma. De la mateixa manera que s' equivocó al assegurar que aquí s' crida ¡Mori Espanya!, s' erra de mitj a mitj al suposar que a Madrid pot arribarse a cridar: —¡Mori Catalunya! No: ni aquí ni allá s' ha perdut, afortunadamente, el sentit comú fins al extrém d' arribar a donar la rahó al Día.

Ara, si ab aquesta sortida de peu de banch, lo que realment se proposan els inspiradors del diari madrilenyo—que tot podria ser, donada la seva manera de proceder—es fastidiar y combatre al catalanisme,—que d' aixó de la suspensió de garantías potser en el fons de l' ánima se' n alegra,—no será de més que diguem a don Práxedes: —Avi, perdónals, que no saben lo que' s fan. Ni lo que' s pescan.

F.

Parlant ab don Práxedes



i ha permís, senyor President?

—¡Adelante! Y vaig entrar. Don Práxedes va rébrem ab la rialleta als llabís.

—Aquí no som al fort de Sant Cristófol de Pamplona: a casa no' s nega may l' entrada a cap periodista.

—¡Oh! Negarla, tampoch van negarla allí. Lo únich que va succehir va ser que quan els periodistas sigueren a dins van plantarlos a la porta.

—Be, no' m parlem més de aquestas insignificancias: lo de Pamplona es un fet que ja perteneix a la historia... de n Weyler. ¿Quíns vents el duhen per aquí?

—Res: el desitj de saludarlo, de veure com está y de recullir de pas alguna noticia.

—Gracias: per ara'm trobo molt bé. —Bé deyan que tenia'l propósit d' anar a passar una temporada a Almería.

—No' n creguin una paraula: tot aixó son rumors que fa corre en Moret, que s' está morint de ganas d' assentarse a la presidencia.

—¿Vol dir que no' s hi assentará may? —Tant com may, es difícil dirho. De pitjors n' hem vist en aquesta terra. En Moret es un noy aixèrit, diligent, amable, treballador; pero...

—Pero ¿qu' é? —Mentres el tupé se' m aguantí dret, no penso entregar els trastos a n' ell ni a cap altre aspirant.

—¿No farà algún viatjet aquest estiu? —No' n tinch cap necessitat. Millor que Madrid ¿ahont vol trobarse? Anant pel món xocan trens, volcan diligencias, s' estimban matxos... Estantse a casa, no sé que may hagi volcat ningú.

—Perretim: recordis del seu peroné... —¡Oh! De peronés com els meus no' hi ha gayres. Ells y' ls floronos, no pot vosté imaginarse lo molt que m' han ajudat en la gobernació del estat.

—Es possible? —¡Vaya! Son els meus grans recursos pera resol-

dre' ls conflictes graves. ¿Apareix una qüestió d' aquellas que molestan, per que un no sab com solventarla? Ans que tot apelo com es natural, a las maniobras que' l cas requereix: promesas, amenazas, conferencias, cartas, emissaris... Pero quant veig que tot aquest tráfech es inútil y que'l nus continúa lligat y més estret que may... ¡ay qué tinchl... el peroné comensa a donarne punxadas, al clatell ó a sota l' aixella m' hi surt un florono com un meló, m veig obligat a ficarme al lit, els metjes —que ja' ls tinch ben ensenyats—em privan de rebre y enrahonar ab ningú... y aquí té vosté'l conflicte que tant m' amohinava, si no arregiat, apasat fins a las kalendas gregas, y com que en aquest país la qüestió es viure y guanyar temps y anar tirant, jo vaig surtint ab la meua y' ls meus enemichs morintse de fástich.

—¿Tant mateix es cert que pensa fer un nou empréstit?

—No ho cregui: encare tenim diners pera passar alegrement un parell de mesos. Ara, per allá als volts de Tots-Sants, a no ser que avans hi hagi una bona pluja de monedas de cinch duros, si que potser será precis fer un pensamentot.

—¿Será gros l' empréstit en aquest cas? —¡Cál Petit, tan petit com se pugui. ¿No comprén que si demanessim una suma exorbitant, el país s' espantaria y tornaria a parlar de la bancarrota y de todas aquellas cosas lletjas que sol treure a relluir quan coneix que aném curts d' armilla? L' enmatllevar diners, amich meu, es un art com qualsevol altre. Sense diplomacia y picardía, avuy no' s pesca un céntim a ningú. Si vosté s' encara ab un home y li demana de cop cent duros, de segur que l' enviará a passeig; pero si té la manya de demanarn'hi un día cinch, un altre día cinch més y al cap d' una senmana quinze, de mica en mica vosté arreplega' ls cent duros que necesitava y l' altre com qui diu ni se' n arriba a adonar.

—¿Estarán gayre temps tancadas las Cortes? —Fins que s' obrin.

—Y ¿quán pensa obrirlas? —Probablement del 20 al 30 d' octubre... Més aviat no pot ser.

—Ja comprench: fins a llavors no deurá tenir arrodonits els projectes que ha de presentar a la Cámara.

—¡Fugí! ¿Jo projectes? ¡No' n fa poch de temps que no tinch altre projecte que'l de tirarm'ho tot a l' esquena.

—¿Y donchs? —Veji'l meu plan, y digui si pot ser més senzill ni més hermós. Obro, com dich, las Cortes a darrers d' octubre. Els diputats, bullangueros com de costum, s' apressuran a interpelarme respecte a todas las qüestions que aquest estiu han entretingut els nostres ocis: las planxas de n Weyler, els viatjes de las instituciones, la suspensió de garantías, el bullit d' Africa, el galimatias de Gibraltar... En Moret y jo contestém, en Romero replica, en Maura hi pega cullerada, els republicans mansos manifiestan la seva opinió, en Lerroux crida, en Blasco Ibáñez amenaza, en Soriano se' ns vol menjar a tots... y en mitj d' aquest torneig de paraulas arribém a Sant Tomás. ¿Qué li sembla? Vacacions de Nadal, suspensió de sessions, y rodi la bola.

—¿Sense parlar de la qüestió social ni de la del Concordat? —¿Cóm vol que' n parlem? ¿No veu que ocupats ab tot lo que li he dit no haurém tingut temps?

—Si que veig que la sab llarga.

—L' experiencia, fill, l' experiencia! Per arribar a ser un bon actor, no hi ha com haver trepitjat molt l' escenari.

—Una pregunta y acabo. De las declaraciones que ara ha fet ¿puch parlarne en el periódich?

—Ja ho crech que sí! Sols dech advertirli una cosa.

—¿Quína? —Que si un cop las haji publicadas l' endemá surt El Correo desmentintlas, no ho extranyi.

—Ho tindrè present.— Y saludant a don Práxedes, que va tornar a dirgirme la més amable de las rialletas, em vaig retirar.

FANTASTICH

COMISSIONS

S OCH també dels que' s riuen de todas aquestas collas de comissions qu' han brotat espontaniament a Barcelona ab motiu ó ab l' excusa de preparar las festas de la Mercé.

La vanitat niuha en tota mena de personas y espera sempre una bona ocasió pera manifestarse. L' home més modest tindrà la céva de pensarse que no hi ha ningú al món que sápigat tant com ell de quilotar boquillas.

Per aixó el modest betas y fils que ha viscut tota sa vida darrera el tauellé ni envidiadió ni envidioso, se sent de repent home publich, encare que pel seu carrer solsament, y aprofita la ocasió pera organisar comissions, fer juntas, calarsa la presidencia dels quatre contertulís de la seva botiga y veures en lletras de motllo.

Y pobre del adroguer que comensa a sentir las satisfaccions de la popularitat!

Si el carrer es una mica important, l' improvisat personatje es veurá consultat per las autoritats que li passarán la ma pel avall pera establir quartos, interviewat pels periodistas que buscarán en ell una excusa pera omplir quatre quartillas, alabat pels amichs del carrer que l' ajudarán ab més elogis que diners y admirat per la familia que may havia sospitat que a casa tinguessin aquell portento.

Y ves ab tot aixó qui no s' infla y qui en el fons de son cervell no sent germinar el desitj d' ésser algo molt important. Lo de ser regidor ja' s conta com a cosa segura pera las primeras eleccions qu' hi hagi.

Tot aixó, donchs, es tan naturalíssim que pensant hi ja no' m rich de las collas de comissions que s' aixecan dels empedrats barcelonins com els bollets de la molsa de las ubagas.

Y menos me' n rich quan penso que aixó de jugar a comissions ho fan també els elements més serios y que fins el ministeri mateix no deixa de semblar-

se molt a una comissioneta d'aquestes ab la circumstancia de que els *comissionats* estan a l'altura de qualsevol cansalader en intel·ligencia y algo més avall que l'ataconador de la porteria del 6 en punt a honradesa.

No 'ns burlém, donchs, d'aquestes comissions modestes compostas de gent tocada d'una vanitat inofensiva; no 'ns riguem de las juntas que 'ns poden donar unas quantas bonas estonas. Ells ab la déria d'arreglar els carrers de Barcelona treballaran de ferm y pot ser sortiran ab la seva. Las *comissions* encarregadas de *arreglar* la Espanya, no fan si no espatillar tot lo que tocan, y encare devegades es quedan ab els quartos dels vehins.

JEPH DE JESPU



N Romero Robledo ha anat a veure a la mare del rey, y no més perque aquesta senyora li ha regalat unas quantas fotografias referents al difunt, don Paco ha sortit del palau tan entusiasmat, que...



Que, vamos, que lo menos tardará un parell de senmanas a fer declaracions revolucionarias y a repetir alló de *Cayó para siempre la...*

Ara, un cop hajin passat quinze o vint dies, ja 'n parlarem.

¿No saben qué diuen ara els *homes bons* ministerials, pera dissimular una mica el bunyol que ab els periodistas va ferse a Pamplona?

Que una vegada notada la presencia d'aquests senyors al castell de Sant Cristófol, fou precis expulsarlos per la senzilla rahó de que hi ha una lley, decret, real ordre ó no sé qué, que prohibeix terminantment als paysans la entrada en els llochs fortificats.

La rahó es verdaderament sólida.

Pero, lo que deya un obrer, que a la quienta algún cop ha entrat a Montjuich:

—¡Quina llástima que no se 'n recordessin d'aixó quan a nosaltres van durnos allá dalt!

A Suissa 'l Consell Federal ha dictat un decret recordant a las autoritats cantonals el cumpliment de la Constitució que prohibeix l'establiment de comunitats religioses.

Ha bastat aquesta resolució pera lliurar-se de la bruticia y polsaguera que 'ls hi anava a caure del costat de Fransa.

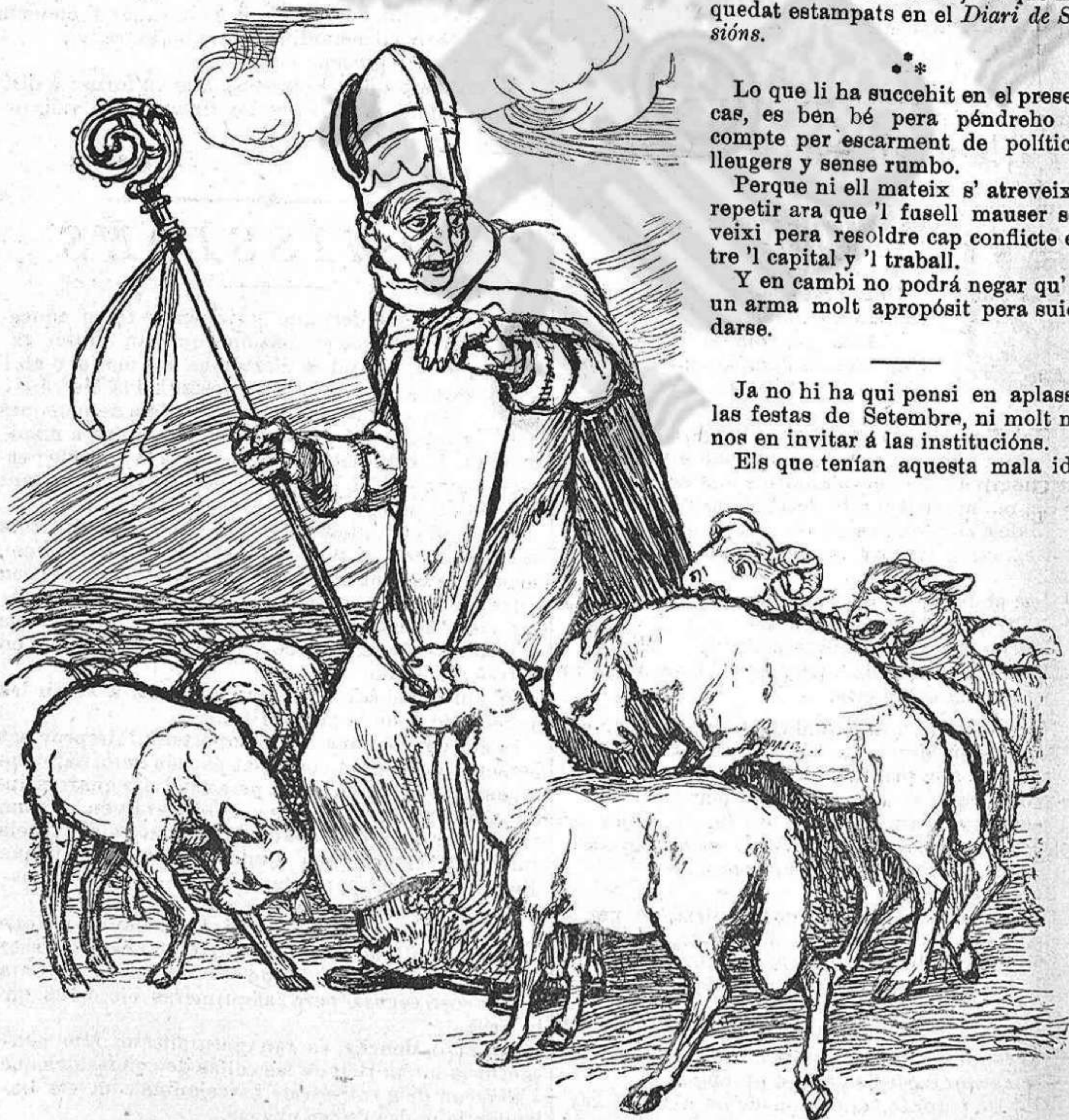
Perque quan el vehí fa dissapte, la prudencia aconsella tancar herméticamente las portas y 'ls balcones.

S'atribueixen a un elevat personatge conservador, las següents consideracions sobre 'l viatge regi: «Si s'ha enviat al jove monarca d'excursió contínua, ha sigut al objecte de lliurar-lo dels perills que hauria correut, fent vida regalada a la Granja, about s'havia tractat de ferli passar el resto de la temporada; perills comprensibles dada l'edat del rey y las propensións que pot haver heretat de alguns dels seus antecessors.

Per aixó la previsió de una mare disposa 'l viatge, ó millor dit, la serie de incessants viatjes.»

Realment: ningú com una mare pera conèixer las

La caricatura al extranger



Lo que li ha succehit en el present cas, es ben bé pera pèndreho en compte per escarment de polítics lleugers y sense rumbo.

Perque ni ell mateix s'atreveix a repetir ara que 'l fusell mauser serveixi pera resoldre cap conflicte entre 'l capital y 'l treball.

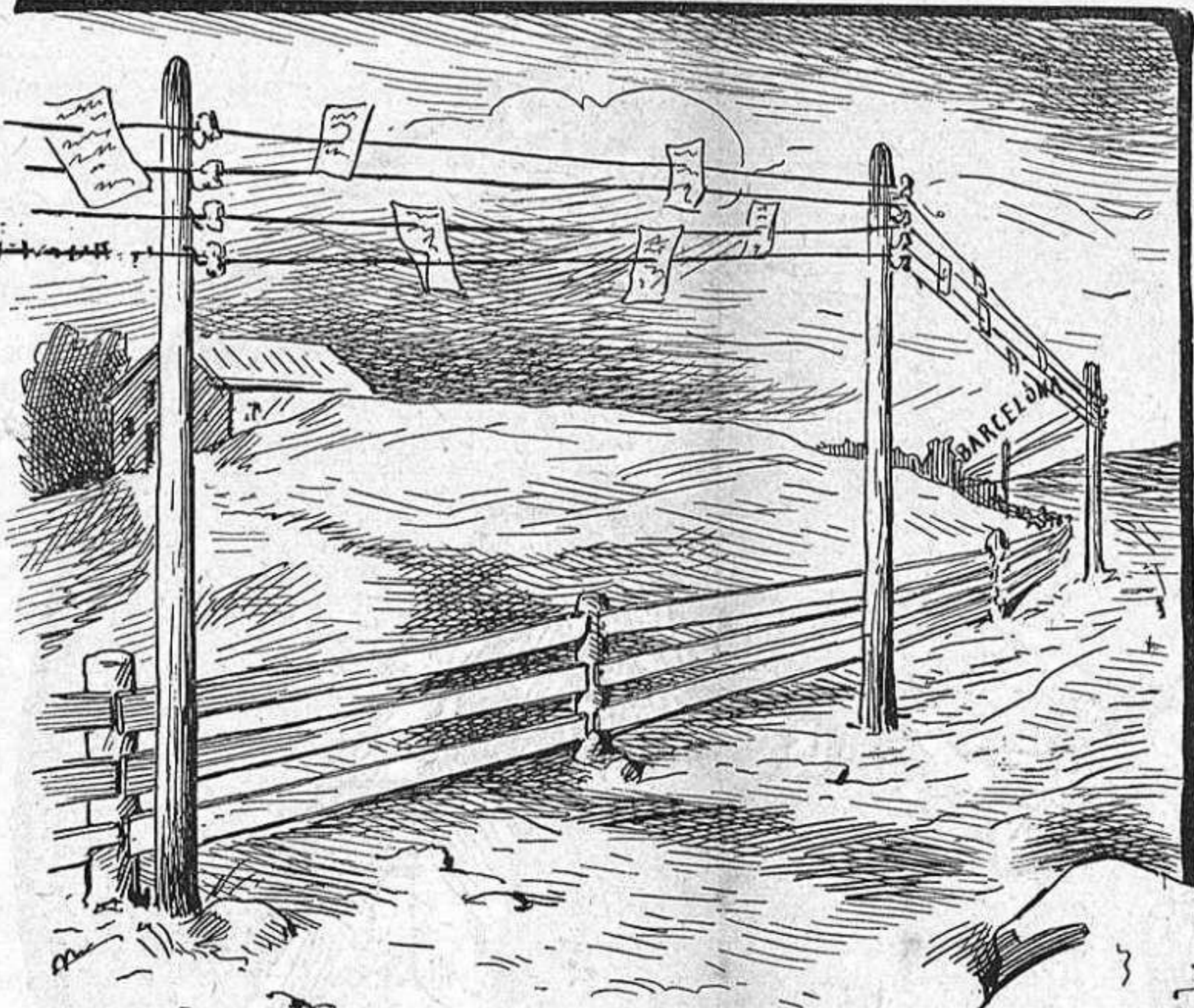
Y en cambi no podrá negar qu' es un arma molt apropiat pera suïcidarse.

Ja no hi ha qui pensi en aplassar las festas de Setembre, ni molt menos en invitar a las institucions. Els que tenian aquesta mala idea

—¡Dona gust aixó! Els esquilo, els manejo com vull, de tant en tant me 'n menjo un parell, y a pesar de tot, ab l'esperansa del aulfals del cel, jells tan contents!

(De Der Scherer, d'Innsbruck.)

Lo del moviment carlista



Sembla qu'entre París y Barcelona s'hi observa un actiu cambi de telégramas referents a próximas y quantiosas jugadas de bolsa.



Y sembla també que quan el plan de *campanya* estigui del tot arreglat, aquests senyors s'aixecarán... de la cadira.

propensións de un fill y presservarlo de certas contingencias perillosas.

A Pamplona l'arcalde crida:

—¡Viva el Rey!

Y un home del poble contesta:—¡Viva el Papat! Viva la unidad católica!

Aquest últim crit demostra que 'l floroncio maligne que pateix Espanya, es d'aquells que sempre supuran.

També en un poble de las Alpujarras tenian la seva llegenda de la caixeta tancada ab pena de mort a qui s'atrevis a obrirla.

Sols que la urna de aquell poble no tancava com la de Oviedo las reliquias de cap sant, sino un tresor legat antiguament per un fidel a la iglesia.

Lo ocorregut a la capital de Asturias ab el bisbe y 'l rey va fer perdre la fé als vehins del indicat poble, 'ls quals reunits van exigir l'obertura de la misteriosa caixa, com de fet s'efectuá.

Y en lloch del tresor que havia de contenir, hi trobaren sols una gran quantitat de ferro vell.

No faltarà rector que atribueixi a miracle 'l fet, presentantlo com a cástich a la curiositat dels vehins. —Deu—dirá—ha transformat en ferro l'or y la plata.

Pero si troba algún espavilat, potser que li fassi un cap nou, y llavors resultarà certa la llegenda que diu que al obrirse la caixa, ha de morir algú.

En Silvela s'ha fet un pas enrrera.

Ultimament ha fet unas novas declaracions afirmant que no es cert alló que li atribueixen de que 'l fusell mauser era 'l millor instrument pera resoldre la qüestió social.

Si en Silvela tingués una mica de memoria no s'atreveix a desmentir ab tanta frescura conceptes que han quedat estampats en el *Diari de Sessions*.

Lo que li ha succehit en el present cas, es ben bé pera pèndreho en compte per escarment de polítics lleugers y sense rumbo.

Perque ni ell mateix s'atreveix a repetir ara que 'l fusell mauser serveixi pera resoldre cap conflicte entre 'l capital y 'l treball.

Y en cambi no podrá negar qu' es un arma molt apropiat pera suïcidarse.

Ja no hi ha qui pensi en aplassar las festas de Setembre, ni molt menos en invitar a las institucions. Els que tenian aquesta mala idea

han desistit de posarla a terme en vista de l'actitut decidida de la immensa majoria del poble barceloní. Ara s'troban en situació d'amenisar las festas, exhibintse com a fenómenos. Perque la veritat es que s'han quedat ab un pam de nas.

Un eco de París.

La guillotina solia alsarse en la Plassa de la Roquette; pero havent desaparegut aquest emplaçament tradicional, no hi ha avuy un sol districte que no retxassi l'emplaçament de l'odiosa máquina de matar.

Ara bé: la lley francesa prescriu que las execucions capitals han de tenir efecte en la plassa pública. No haventhi, donchs, avuy plassa pública disponible, las execucions no s'poden realisar.

En vista de aixó casi no valdria la pena de passar més mails de cap, y suprimir de una vegada la pena de mort.



De Fransa 'n venen las modas, de Fransa 'n ve 'l bon xampany, de Fransa, per venir tot, hasta diu que 'n venen frays.

Vaig a veure als Escolapios y trobo tancat.—Dignúme, ¿per hont s'entra en 'questa casa?— Y 'm contestan:—Pel darrera.

Diu qu'en Sagasta s'retira... No me 'n fio d'aquest vell. Quan jo ho veji... quan jo ho veji... potsé encare no ho creuré.

Per netejar las aixetas, polvos de banya de cervo; per netejar una nació, uns *espolsadors* francesos.

Aixís com el ví, si es bó, com mes vell es mes bó s'torna, el venerable Sagasta com mes vell mes tupé 'ns posa.

¡A quin temps hem arribat! ¡A quin temps, santa Escolástica! Al menos fa un mes y mitj que no surt cap seqüestrada!

L. WAR



A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—E-na-mo-ra-da.
- 2.ª ANAGRAMA.—Marita—Tarima.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Las joyas de la Roser.
- 4.ª CONVERSA.—Tana Mariano.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Per solideus los sacerdots.

Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Lluís Figuerola Marsal, Badó de Castellbisbal, Un lancero, Noy de las mostrars y Un escolanet de Figueras.



XARADA

Ahir va compré en Vallbona, un petit *prima doblada* y van tení l'humorada de fern'hi pagá una *segona*; mentres que pel mateix preu, vaig comprá anells de *total*; calculin si es carcamal; l'enganyan per tot arreu.

ANTONI FELIU

MUDANSA

De sobre tot ens va explicar l'Ernest Vinaixa una *total*. La *Tot* qu'estava allí escoltant va dirli: treune lo exagerat.

J. COSTA POMÉS

TRENCA-CLOSCAS

¡PALMERA!

Formar ab aquestas llettras lo nom de un drama catalá.

F. SIERRA FERRÁ

BALDUFA NUMÉRICA

- | | |
|---------------|---------------------------|
| 3 5 | —Musical. |
| 4 2 | —Id. |
| 1 2 3 4 5 6 7 | —Poble catalá. |
| 4 2 3 7 4 2 | —Teatro de Barcelona. |
| 1 5 3 3 7 | —Instrument musical. |
| 6 2 3 2 | —Animal. |
| 3 5 6 | —Algunas donas ne portan. |
| 2 3 | —Mineral. |
| 7 | —Vocal. |

F. ROMANOS

GEROGLÍFICH COMPRIMIT

DO

A. LLAURADÓ M.



Caballers: Antonet de Reus, J. Xaubert, Un estudiant tarragoní, Joseph Torrents, Un puntero, Un de Tarrassa, Tomás Torrent, Figueras, Un aficionat, Salvador Roig y Ribas, T. Oñemre, F. Joanet, Pota, M. Pous, Un que té molta gana y beu molt y C. Borrell: La sort no es pel que la busca.

Caballers: Enrich M. Gener, Jaume Ll. Saladrigas, J. G. Roca, A. Serra, Antoni Feliu, Ruseca, J. Sansolí Verdier, Toni Baduá, A. Ribas Ll. Un lancero, Amich de 'n Pota, Zebetaces, Campané y Noy de las mostrars: Anirá poch ó molt; y gracias.

Caballers: P. C., F. P. (M.), R. del C., J. R. J. (Reus), J. M. de G., B., J. A., F. M. A., R. M., E. B. C., F. N., J. B. B. y A. G.: Rebut els originals destinats al *Almanach*. Els ho agraheim.

Caballer: Paco Cucuru: Son els quientos que 'ns envia més vells que l'aná en tranvia.—Xim: La guardarem per l'*Almanach*; de tots modos ara la ca'or ja es fóra... —Pedro Company: *¡Company de causa!* Donchs, miri, ho fá bastant malament.—Froila: La seva poesia *Lo Llengater* no té cap ni peus.—Sait Sumo Baja: Un que 's digui aquest nom que vosté 's diu—per fora té d'escruiure lo qu'escrui.—Cisquet de Llauna: De llautó, dich jo.—Un que ho veu tot: Donchs encare no n'ha vist ni la meytat.—Viola: No es aixó, senyor meu; es que, com vosté comprendrà, no 'ns hi podém entretenir ab aquesta mena de correccions. Escruiant per vosté mateix y fixantse en las bonas lecturas aprendrá més qu'enviant als periódichs.—Caricoy: Gracias, de part de vosté.—Antoni de Massanas: Aprofitaré *algo*.—Saitam Bujasó: No se 'n pot treure partit.—J. Costa Pomés: Vosté es incansable; utilisaré *algo* de la remesa.—A. Ribas Ll.: La *decima* no vá perque 'ls polissos ara no s'estilan; y las espurnas tampoch perque son fluijas.—Sisquet del Full: No es de las que 'ns omplan més, pero, vaja...—Xafa-teulas: Si lo de la senmana passada era com aixó, de fixo que li diriam que no podia anar.—Sa, ragata: Molt soroll y pocas nous, senyor Saragatero.—Bufallull: El dibuix té molta gracia; la llástima es que 'l tranvia es de la Barceloneta.—Aragónes doble: *Maño*, por esta vez l'has errau...—Andresito: No li prometé; ademés, en la forma no hi ha estat gayre sortós.—J. Badía: S'aprofitará.

IMPORTANT

L'ATLANTIDA

Poema per MOSEN JACINTO VERDAGUER

Nova edició.—Preu 3 pessetas

Se ven a can López, Rambla del Mitj, número 20.

Imprempta de LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8,

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª